

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

15. března 2012*

„Autorské právo a práva s ním související v informační společnosti — Přímá použitelnost Římské úmluvy, Dohody TRIPS a Smlouvy WPPT v unijním právním řádu — Směrnice 92/100/EHS — Článek 8 odst. 2 — Směrnice 2001/29/ES — Pojem ‚sdělování veřejnosti‘ — Sdělování zvukových záznamů veřejnosti prostřednictvím rozhlasového vysílání v kabinetu zubního lékaře“

Ve věci C-135/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Corte d'appello di Torino (Itálie) ze dne 10. února 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 15. března 2010, v řízení

Società Consortile Fonografici (SCF)

proti

Marcu Del Corsovi,

za přítomnosti:

Procuratore generale della Repubblica,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda senátu, J. Malenovský (zpravodaj), E. Juhász, G. Arestis a T. von Danwitz, soudci,

generální advokátka: V. Trstenjak,

vedoucí soudní kanceláře: A. Impellizzeri, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. dubna 2011,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Società Consortile Fonografici (SCF) L. Ubertazzim, F. Pocarem a B. Ubertazzi, avvocati,
- za M. Del Corsa R. Longhinem, A. Tigani Savou, L. Bontempim a V. Vaccaro, avvocati,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Gentilinim, avvocato dello Stato,
- za Irsko D. O'Haganen, jako zmocněncem, ve spolupráci s E. Fitzsimonsem a J. Jeffersem, barristers,

* Jednací jazyk: italština.

- za řeckou vládu G. Papadaki, jako zmocněnkyní,
- za francouzskou vládu J. Gstalterm, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi J. Samnadda a S. La Pergola, jako zmocněnkyněmi,

po vyloučení stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 29. června 2011,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 8 odst. 2 směrnice Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. L 346, s. 61; Zvl. vyd. 17/01, s. 120), jakož i článku 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Società Consortile Fonografici (dále jen „SCF“) a M. Del Corsem, doktorem zubní chirurgie, ve věci šíření zvukových záznamů, které jsou předmětem ochrany, prostřednictvím rozhlasu v jeho soukromém kabinetu zubního lékaře.

Právní rámec

Mezinárodní právo

- 3 Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (dále jen „Dohoda TRIPS“), která je přílohou 1 C k Dohodě o zřízení Světové obchodní organizace (WTO) podepsané v Marrákeši dne 15. dubna 1994 a schválené rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (Úř. věst. L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80), obsahuje část II nadepsanou „Normy týkající se dostupnosti, rozsahu a užití práv k duševnímu vlastnictví“. V této části uvedené Dohody se nacházejí ustanovení čl. 14 odst. 1, 2 a 6, která stanoví:

„1. Výkonní umělci budou mít, pokud jde o zhotovení záznamu jejich výkonů na zvukový záznam, možnost zabránit následujícím jednáním, jestliže k nim došlo bez jejich souhlasu: zhotovení záznamu jejich nezaznamenaného výkonu a reprodukce takového zachycení. Výkonní umělci budou mít rovněž možnost zabránit následujícím jednáním, jestliže k nim došlo bez jejich souhlasu: bezdrátovému vysílání a veřejnému předvádění jejich výkonů.

2. Výrobci zvukových záznamů budou požívat práva povolit nebo zakázat přímou nebo nepřímou reprodukci jejich zvukových záznamů.

[...]

6. Kterýkoli Člen může, ve vztahu k právům uděleným podle odstavců 1, 2 a 3, stanovit podmínky, omezení, výjimky nebo výhrady v rozsahu povoleném [Mezinárodní úmluvou o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a rozhlasových a televizních organizací uzavřenou v Římě dne 26. října 1961 (dále jen „Římská úmluva“)]. Ustanovení Článku 18 Bernské úmluvy (1971) se však budou *mutatis mutandis* rovněž vztahovat na práva výkonných umělců a výrobců zvukových záznamů ke zvukovým záznamům.“

- 4 Světová organizace duševního vlastnictví (WIPO) přijala v Ženevě dne 20. prosince 1996 Smlouvu WIPO o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech (dále jen „Smlouva WPPT“), jakož i Smlouvu WIPO o právu autorském (dále jen „Smlouva WCT“). Obě tyto Smlouvy byly schváleny jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady 2000/278/ES ze dne 16. března 2000 (Úř. věst. L 89, s. 6; Zvl. vyd. 11/33, s. 208).
- 5 Článek 1 Smlouvy WPPT zní následovně:
- „1. Žádné ustanovení této smlouvy neruší existující závazky, které mají smluvní strany navzájem podle [Římské úmluvy].
2. Ochrana přiznaná touto smlouvou ponechává nedotčenu ochranu práva autorského k literárním a uměleckým dílům a nijak ji neovlivňuje. V důsledku toho nelze vykládat žádné ustanovení této smlouvy na újmu takové ochrany.
3. Tato smlouva nesouvisí s žádnými jinými smlouvami ani není na újmu jakýchkoli práv a závazků podle nich.“
- 6 Podle čl. 2 písm. b) Smlouvy WPPT se „zvukovým záznamem“ pro účely této Smlouvy rozumí „záznam zvuků výkonu nebo jiných zvuků, anebo vyjádření zvuků, jiných než ve formě záznamu obsaženého ve filmovém nebo jiném audiovizuálním díle“.
- 7 Článek 2 písm. d) Smlouvy WPPT stanoví, že se „výrobcem zvukového záznamu“ rozumí „fyzická nebo právnická osoba, která vyvíjí iniciativu a má odpovědnost za první záznam zvuků výkonu nebo jiných zvuků, anebo vyjádření zvuků“.
- 8 Článek 2 písm. g) Smlouvy WPPT stanoví, že se „sdělování[m] veřejnosti“ výkonu nebo zvukového záznamu rozumí „šíření zvuků výkonu nebo zvuků anebo vyjádření zvuků zaznamenaných na zvukovém záznamu veřejnosti, uskutečňované jakýmkoli jiným způsobem než vysíláním. Pro účely článku 15 zahrnuje ‚sdělování veřejnosti‘ zpřístupňování zvuků nebo vyjádření zvuků zaznamenaných na zvukovém záznamu k poslechu veřejnosti“.
- 9 Článek 10 Smlouvy WPPT, nadepsaný „Právo na zpřístupňování zaznamenaných výkonů“, stanoví:
- „Výkonní umělci mají výlučné právo udílet svolení k zpřístupňování svých výkonů zaznamenaných na zvukových záznamech veřejnosti po drátě nebo bezdrátovými prostředky takovým způsobem, že každý může k nim mít přístup na místě a v čase podle své individuální volby.“
- 10 Článek 14 Smlouvy WPPT, nadepsaný „Právo na zpřístupňování zvukových záznamů“, stanoví:
- „Výrobci zvukových záznamů mají výlučné právo udílet svolení k zpřístupňování svých zvukových záznamů veřejnosti po drátě nebo bezdrátovými prostředky takovým způsobem, že každý může k nim mít přístup na místě a v čase podle své individuální volby.“
- 11 Článek 15 Smlouvy WPPT, nadepsaný „Právo na odměnu za vysílání a za sdělování veřejnosti“, zní následovně:
- „1. Výkonní umělci a výrobci zvukových záznamů mají právo na jednu přiměřenou [jedinou spravedlivou] odměnu za přímé nebo nepřímé užití zvukových záznamů, vydaných k obchodním účelům, k vysílání nebo k jakémukoli sdělování veřejnosti.
2. Smluvní strany mohou určit ve svém vnitrostátním právním řádu, že jednu přiměřenou [jedinou spravedlivou] odměnu může od uživatele požadovat výkonný umělec nebo výrobce zvukového záznamu, anebo oba. Smluvní strany mohou ve vnitrostátním právním řádu stanovit, že v případě, že

není dohody mezi výkonným umělcem a výrobcem zvukového záznamu, určí pravidla, podle nichž se budou výkonní umělci a výrobci zvukových záznamů podílet na jedné přiměřené odměně. [Smluvní strany mohou ve vnitrostátním právním řádu pro případ, že není dohody mezi výkonným umělcem a výrobcem zvukového záznamu, stanovit podmínky, za nichž se budou výkonní umělci a výrobci zvukových záznamů podílet na jediné spravedlivé odměně].

3. Každá smluvní strana může v oznámení uloženém u generálního ředitele SODV [WIPO] prohlásit, že bude uplatňovat ustanovení odstavce 1 jen s ohledem na některá užití, nebo že omezí jeho uplatňování určitým jiným způsobem [omezí jeho uplatňování jiným způsobem], anebo že toto ustanovení nepoužije vůbec.

4. Pro účely tohoto článku se zvukové záznamy zpřístupněné veřejnosti po drátě nebo bezdrátovými prostředky takovým způsobem, že každý může mít k nim přístup na místě a v čase podle své individuální volby, považují za vydané k obchodním účelům.“

12 Článek 23 odst. 1 Smlouvy WPPT zní:

„Smluvní strany se zavazují, že přijmou v souladu se svými právními systémy opatření potřebná k zajištění provádění této smlouvy.“

13 Článek 8 Smlouvy WCT, nadepsaný „Právo na sdělování veřejnosti“, stanoví:

„Bez újmy práv podle čl. 11 odst. 1 bodu ii), čl. 11bis odst. 1 bodů i) a ii), čl. 11ter odst. 1 bodu ii), čl. 14 odst. 1 bodu ii) a čl. 14bis odst. 1 Bernské úmluvy, mají autoři literárních a uměleckých děl výlučné právo udílet svolení k jakémukoli sdělování svých děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátovými prostředky, včetně zpřístupňování svých děl veřejnosti takovým způsobem, že každý může mít přístup k těmto dílům na místě a v čase podle své individuální volby.“

14 Evropská unie není na rozdíl od všech členských států Unie s výjimkou Republiky Malta stranou Římské úmluvy.

15 Článek 12 Římské úmluvy týkající se druhotných užití zvukových záznamů stanoví:

„Jestliže je zvukového snímku [zvukového záznamu] vydaného k obchodním účelům nebo rozmnoženiny takového zvukového snímku [zvukového záznamu] použito přímo k rozhlasovému vysílání, nebo k veřejnému přednesu [k jakémukoli sdělování veřejnosti], zaplatí uživatel jednu přiměřenou [jedinou spravedlivou] odměnu výkonným umělcům nebo výrobcům zvukových snímků [zvukových záznamů], anebo oběma. [...]“

Unijní právo

16 Poslední bod odůvodnění rozhodnutí 94/800 zní následovně:

„vzhledem k tomu, že s ohledem na jejich povahu nebudou Dohoda o zřízení [WTO] a jejich přílohy přímo uplatňovány před soudy Společenství či členských států [s ohledem na její povahu se nelze Dohody o zřízení (WTO) a jejich příloh přímo dovolávat před soudy Společenství či členských států]“.

17 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. L 376, s. 28), která vstoupila v platnost dne 16. ledna 2007, kodifikovala a zrušila směrnici 92/100.

18 Vzhledem k době rozhodné z hlediska skutečností ve sporu v původním řízení se však tento spor řídí i nadále směrnicí 92/100.

19 Sedmý bod odůvodnění směrnice 92/100 zní následovně:

„vzhledem k tomu, že pokračování v tvůrčí a umělecké práci autorů a výkonných umělců vyžaduje, aby tyto osoby pobíraly odpovídající příjmy, a že investice jsou zejména v případě výroby zvukových záznamů a filmů obzvláště vysoké a riskantní; že pouze náležitá právní ochrana nositelů těchto práv může být účinnou zárukou možnosti získat uvedený příjem a návratnosti zmíněné investice“.

20 Desátý bod odůvodnění této směrnice stanoví:

„vzhledem k tomu, že je nezbytné sblížit právní předpisy členských států tak, aby byly v souladu s mezinárodními smlouvami, které jsou v mnoha členských státech základem úpravy autorského práva a práv souvisejících“.

21 Článek 8 odst. 2 a 3 směrnice 92/100 stanoví:

„2. Členské státy stanoví právo, kterým se zajistí, že uživatel zaplatí jedinou spravedlivou odměnu, pokud je užito zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům nebo rozmnoženiny takového záznamu k bezdrátovému vysílání nebo jakémukoliv jinému sdělování veřejnosti, a že tato odměna bude rozdělena mezi dotčené výkonné umělce a výrobce zvukových záznamů. Pokud nedojde mezi výkonnými umělci a výrobci zvukových záznamů k dohodě, mohou členské státy stanovit podmínky pro rozdělování uvedené odměny mezi ně.“

3. Pro vysílací organizace stanoví členské státy výlučné právo udělovat svolení nebo zakazovat bezdrátový přenos jejich vysílání, jakož i sdělování jejich vysílání veřejnosti, pokud se takové sdělování děje na veřejně přístupných místech a za vstupné.“

22 Článek 8 odst. 2 směrnice 2006/115 stanoví:

„Členské státy stanoví právo, kterým se zajistí, že uživatel zaplatí jedinou spravedlivou odměnu, pokud je užito zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům nebo rozmnoženiny takového záznamu k bezdrátovému vysílání nebo jakémukoliv jinému sdělování veřejnosti, a že tato odměna bude rozdělena mezi dotčené výkonné umělce a výrobce zvukových záznamů. Pokud nedojde mezi výkonnými umělci a výrobci zvukových záznamů k dohodě, mohou členské státy stanovit podmínky pro rozdělování uvedené odměny mezi ně.“

23 Patnáctý a dvacátý pátý bod odůvodnění směrnice 2001/29 znějí následovně:

„(15) Diplomatická konference konaná pod záštitou [WIPO] v prosinci roku 1996 vedla k přijetí dvou nových smluv, [WCT] a [WPPT] [...]. Tato směrnice rovněž slouží k provádění mnoha [některých z těchto] nových mezinárodních závazků.“

[...]

(25) Právní nejistota týkající se povahy a úrovně ochrany úkonů spojených s přenosem děl chráněných autorským právem a předmětů ochrany chráněných právy s ním souvisejícími, prováděným na požádání prostřednictvím sítě, by měla být vyřešena zavedením harmonizované ochrany na úrovni Společenství. Je třeba vysvětlit, že všichni nositelé práv uznání [přiznaných] touto směrnicí by měli mít výlučné právo na zpřístupňování děl chráněných autorským právem nebo jakýchkoliv jiných předmětů ochrany prostřednictvím interaktivního přenosu na požádání veřejnosti. Takové interaktivní přenosy na požádání se vyznačují tím, že veřejnost má k takovým přenosům přístup z místa a v době, které si zvolí.“

24 Článek 3 směrnice 2001/29 stanoví:

„1. Členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění jejich děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.

2. Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat zpřístupnění veřejnosti po drátě nebo bezdrátově takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto předmětům ochrany přístup z místa a v době, který si zvolí:

- a) pro výkonné umělce v případě záznamů jejich výkonů;
- b) pro výrobce zvukových záznamů v případě jejich zvukových záznamů;
- c) pro výrobce prvotních záznamů filmů v případě originálu a rozmnoženin jejich filmů;
- d) pro vysílací organizace v případě záznamů jejich vysílání, ať už po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání pomocí kabelu nebo družice.

3. Práva uvedená v odstavcích 1 a 2 se nevyčerpají žádným sdělením veřejnosti nebo zpřístupněním veřejnosti podle tohoto článku.“

Vnitrostátní právo

25 Článek 72 zákona č. 633 o ochraně autorského práva a jiných práv s ním souvisejících (legge n° 633 recante protezione del diritto d'autore e di altri diritti connessi al suo esercizio) ze dne 22. dubna 1941 (*Gazzetta Ufficiale* č. 166 ze dne 16. července 1941), ve znění článku 11 legislativního nařízení č. 68, kterým se provádí směrnice 2001/29/ES o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (decreto legislativo n° 68, attuazione della direttiva 2001/29/CE sull'armonizzazione di taluni aspetti del diritto d'autore e dei diritti connessi nella società dell'informazione), ze dne 9. dubna 2003 (běžný dodatek GURI č. 87 ze dne 14. dubna 2003), ve znění použitelném ve sporu v původním řízení (dále jen „zákon z roku 1941“), stanoví:

„Aniž jsou dotčena práva náležející autorovi podle hlavy I, má výrobce zvukových záznamů po dobu a za podmínek stanovených v následujících člancích výlučné právo:

- a) udělit svolení k přímému nebo nepřímému, dočasnému nebo trvalému rozmnožování svých zvukových záznamů jakýmkoliv prostředky a v jakékoliv formě, vcelku nebo po částech a bez ohledu na postup, jakým k tomuto rozmnožování dochází;
- b) udělit svolení k rozšiřování rozmnoženin svých zvukových záznamů. Výlučné právo na rozšiřování se na území Evropského společenství nevyčerpá s výjimkou případu, kdy je první prodej nosiče se zvukovým záznamem uskutečněn v členském státě výrobcem nebo s jeho souhlasem;
- c) udělit svolení k pronájmu a půjčování rozmnoženin svých zvukových záznamů. Toto právo se nevyčerpá prodejem nebo rozšiřováním rozmnoženin v jakékoliv formě;
- d) udělit svolení ke zpřístupnění svých zvukových záznamů veřejnosti takovým způsobem, že každý může mít k těmto předmětům ochrany přístup z místa a v době podle své individuální volby. Toto právo se zpřístupněním veřejnosti nevyčerpá.“

- 26 Článek 73 odst. 1 zákona z roku 1941, ve znění článku 12 výše uvedeného legislativního nařízení č. 68, uvádí:

„Výrobce zvukových záznamů, jakož i výkonní umělci, jejichž výkon je zaznamenán nebo rozmnožen na zvukových záznamech, mají kromě práva na rozšiřování, pronájem a půjčování, jehož jsou nositeli, právo na odměnu za užití zvukových záznamů s cílem dosažení zisku ve formě promítání filmů, rozhlasového a televizního vysílání, včetně satelitního sdělování veřejnosti, či sdělování veřejnosti na veřejných tanečních zábavách, na veřejně přístupných místech a při jakémkoli jiném veřejném použití zvukových záznamů. Výkon tohoto práva náleží výrobcí, který odměnu rozdělí mezi příslušné výkonné umělce.“

- 27 Článek 73a zákona z roku 1941, který byl do tohoto zákona vložen článkem 9 legislativního nařízení č. 685 (decreto legislativo n°685, attuazione della direttiva 92/100/CEE concernente il diritto di noleggio, il diritto di prestito e taluni diritti connessi al diritto d'autore in materia di proprietà intellettuale) ze dne 16. listopadu 1994 (GURI č. 293 ze dne 16. prosince 1994) stanoví:

„1. Výkonní umělci a výrobce použitého zvukového záznamu mají právo na spravedlivou odměnu i tehdy, pokud k užití podle článku 73 nedojde s cílem dosažení zisku.

2. Nedohodnou-li se strany jinak, je výše této spravedlivé odměny určena, a tato odměna je odváděna a rozdělena, v souladu s ustanoveními [prováděcího] nařízení [k zákonu z roku 1941].“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 28 SCF zajišťuje v Itálii i mimo území Itálie činnosti zvané „collecting“ jakožto subjekt pověřený správou práv sdružených výrobců zvukových záznamů, a výběrem a rozdělováním souvisejících poplatků.
- 29 V rámci výkonu své činnosti jako pověřeného subjektu zahájila SCF jednání se Sdružením italských zubních lékařů (Associazione Nazionale Dentisti Italiani) za účelem uzavření kolektivní smlouvy týkající se stanovení spravedlivé odměny ve smyslu článků 73 či 73a zákona z roku 1941 za jakékoli „sdělování“ zvukových záznamů „veřejnosti“, včetně sdělování veřejnosti, k němuž dochází v obchodních prostorách svobodných povolání.
- 30 Jelikož tato jednání nevedla k žádnému výsledku, podala SCF dne 16. června 2006 proti M. Del Corsovi k Tribunale di Torino žalobu na určení, že ve svém soukromém kabinetu zubního lékaře v Turíně šířil jako hudební kulisu zvukové záznamy, které jsou předmětem ochrany, a že takové jednání podléhá úhradě spravedlivé odměny v rozsahu, v němž představuje „sdělování veřejnosti“ ve smyslu zákona z roku 1941, jakož i mezinárodního a unijního práva.
- 31 Na svou obranu M. Del Corso zejména uvedl, že hudba byla v jeho kabinetu zubního lékaře šířena prostřednictvím rozhlasu a že se SCF může dovolávat autorských práv pouze v případě užití nosiče, na němž je zvukový záznam zaznamenán, zatímco odměnu za sledování rozhlasového či televizního vysílání je povinen odvádět nikoli posluchač, ale provozovatel rozhlasového nebo televizního vysílání. Zákon z roku 1941 totiž výslovně rozlišuje mezi odměnou odváděnou z nosiče (disku) a odměnou odváděnou za použití rozhlasového přijímače.
- 32 Marco Del Corso v každém případě tvrdil, že články 73 a 73a zákona z roku 1941 jsou v projednávané věci nepoužitelné. Tyto články se totiž podle jeho názoru týkají sdělování veřejnosti na veřejně přístupných místech a v případě jakéhokoli jiného veřejného užití zvukových záznamů. Soukromý kabinet zubního lékaře přitom nemůže být na rozdíl od prostor veřejných zdravotnických zařízení kvalifikován jako veřejně přístupné místo.

- 33 Rozsudkem ze dne 20. března 2008, který byl pozměněn usnesením ze dne 16. května 2008, Tribunale di Torino zamítl žalobu SCF, jelikož měl za to, že v projednávané věci bylo vyloučeno sdělování s cílem dosažení zisku, že druh hudby šířené v kabinetu zubního lékaře neměl žádný dopad na volbu zubního lékaře ze strany pacienta a že daná situace neodpovídala žádné ze situací uvedených v článku 73a zákona z roku 1941, neboť šlo o soukromý kabinet zubního lékaře, na který nelze nahlížet jako na veřejně přístupné místo nebo místo přístupné veřejnosti, jelikož daní pacienti nepředstavovali širokou veřejnost, ale byli individualizováni a zpravidla měli přístup do tohoto kabinetu na základě předchozího objednání, či každopádně se souhlasem zubního chirurga.
- 34 SCF podala proti tomuto rozsudku odvolání ke Corte d'appello di Torino.
- 35 Jelikož měl Corte d'appello di Torino za to, že existují pochybnosti ohledně otázky, zda pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu mezinárodní a unijní právní úpravy zahrnuje šíření zvukových záznamů v takových obchodních prostorách svobodných povolání, jako jsou kabinety zubních lékařů, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Lze v právním řádu Společenství bezprostředně použít Římskou úmluvu [...], Dohodu TRIPS [...] a Smlouvu [WPPT]?
 - 2) Jsou uvedené nástroje mezinárodního práva bezprostředně závazné i ve vztazích mezi jednotlivci?
 - 3) Jsou příslušné pojmy ‚sdělování veřejnosti‘ použité ve výše uvedených nástrojích mezinárodního smluvního práva shodné s pojmy použitými ve směrnicih [92/100] a [2001/29] a která úprava by v případě záporné odpovědi na tuto otázku měla mít přednost?
 - 4) Zakládá bezplatné šíření zvukových záznamů v kabinetu zubního lékaře pro pacienty nezávisle na jejich vůli v rámci výkonu hospodářské činnosti v oblasti svobodného povolání ‚sdělování veřejnosti‘ nebo ‚zpřístupňování veřejnosti‘ ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. b) směrnice [2001/29]?
 - 5) Zakládá takovéto šíření právo výrobců zvukových záznamů na odměnu?“

K předběžným otázkám

K první až třetí otázce

- 36 Podstatou první až třetí otázky předkládajícího soudu, které je třeba projednat společně, je nejprve, zda jsou Římská úmluva, Dohoda TRIPS a Smlouva WPPT bezprostředně použitelné v unijním právním řádu a zda se jich mohou jednotlivci přímo dovolávat. Dále si předkládající soud klade otázku, zda je pojem „sdělování veřejnosti“ obsažený v těchto mezinárodních smlouvách shodný s pojmem uvedeným ve směrnicih 92/100 a 2001/29, a konečně, pro případ záporné odpovědi na poslední uvedenou otázku, který pramen práva musí mít přednost.
- 37 Pokud jde zaprvé o otázku, zda jsou Římská úmluva, Dohoda TRIPS a Smlouva WPPT bezprostředně použitelné v unijním právním řádu, je důležité úvodem připomenout, že podle čl. 216 odst. 2 SFEU jsou „[d]ohody uzavřené Uníí [...] závazné pro orgány Unie i pro členské státy“.
- 38 Dohoda TRIPS a Smlouva WPPT byly podepsány Uníí a schváleny rozhodnutími 94/800 a 2000/278. Tato Dohoda a tato Smlouva jsou tudíž závazné pro orgány Unie a členské státy.
- 39 Mimoto, podle ustálené judikatury Soudního dvora jsou ustanovení smluv uzavřených Uníí nedílnou součástí jejího právního řádu (rozsudky ze dne 30. dubna 1974, Haegeman, 181/73, Recueil, s. 449, bod 5; ze dne 30. září 1987, Demirel, 12/86, Recueil, s. 3719, bod 7, a ze dne 22. října 2009, Bogiatzi, C-301/08, Sb. rozh. s. I-10185, bod 23), a jsou tudíž v tomto právním řádu použitelná.

- 40 Tak je tomu i v případě Dohody TRIPS a Smlouvy WPPT.
- 41 Ve vztahu k Římské úmluvě je důležité uvést, že Unie není smluvní stranou této Úmluvy a že nelze mít za to, že by Unie v oblasti působnosti této Úmluvy nahradila své členské státy, už jen z toho důvodu, že ne všechny členské státy jsou stranami uvedené Úmluvy (obdobně viz rozsudek ze dne 24. června 2008, *Commune de Mesquer*, C-188/07, Sb. rozh. s. I-4501, bod 85).
- 42 Ustanovení Římské úmluvy proto nejsou součástí unijního právního řádu.
- 43 Pokud jde zadruhé o otázku týkající se možnosti jednotlivců přímo se dovolávat ustanovení Dohody TRIPS a Smlouvy WPPT, je důležité připomenout, že podle judikatury Soudního dvora není dostačující, že jsou tato ustanovení součástí unijního právního řádu. Je rovněž nezbytné, aby se tato ustanovení z hlediska svého obsahu jevila jako bezpodmínečná a dostatečně přesná a aby povaha a systematika těchto ustanovení nebránily možnosti jednotlivců přímo se těchto ustanovení dovolávat (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek *Demirel*, bod 14; jakož i rozsudky ze dne 16. června 1998, *Racke*, C-162/96, *Recueil*, s. I-3655, bod 31, a ze dne 10. ledna 2006, *IATA a ELFAA*, C-344/04, Sb. rozh. s. I-403, bod 39).
- 44 První podmínka je splněna, pokud dovolávaná ustanovení obsahují jasné a přesné povinnosti, jejichž provedení nebo účinky nejsou podmíněny vydáním žádného pozdějšího aktu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. července 2004, *Pêcheurs de l'étang de Berre*, C-213/03, Sb. rozh. s. I-7357, bod 39 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 8. března 2011, *Lesoochrannárske zoskupenie*, C-240/09, Sb. rozh. s. I-1255, bod 44 a citovaná judikatura).
- 45 Co se týče Dohody TRIPS, je třeba připomenout, že podle posledního bodu odůvodnění rozhodnutí 94/800 se Dohody o zřízení WTO a jejich příloh nelze přímo dovolávat před unijními soudy či soudy členských států.
- 46 Soudní dvůr mimoto již rozhodl, že ustanovení Dohody TRIPS postrádají vzhledem ke své povaze a systematice přímý účinek a nezakládají jednotlivcům práva, kterých by se tito mohli před soudem přímo dovolávat na základě unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. listopadu 1999, *Portugalsko v. Rada*, C-149/96, *Recueil*, s. I-8395, body 42 až 48; ze dne 14. prosince 2000, *Dior a další*, C-300/98 a C-392/98, *Recueil*, s. I-11307, bod 44, jakož i ze dne 16. listopadu 2004, *Anheuser-Busch*, C-245/02, Sb. rozh. s. I-10989, bod 54).
- 47 Co se týče Smlouvy WPPT, je třeba uvést, že tato Smlouva ve svém čl. 23 odst. 1 stanoví, že smluvní strany se zavazují, že v souladu se svými právními systémy přijmou opatření potřebná k zajištění jejího provádění.
- 48 Z toho vyplývá, že použití ustanovení Smlouvy WPPT, pokud jde o provádění nebo účinky těchto ustanovení, je podmíněno vydáním pozdějších aktů. Tato ustanovení tudíž postrádají přímý účinek v unijním právu a nezakládají jednotlivcům práva, kterých by se tito mohli před soudem na základě uvedeného práva přímo dovolávat.
- 49 Co se týče Římské úmluvy, je důležité připomenout, že podle čl. 1 odst. 1 Smlouvy WPPT žádné ustanovení této Smlouvy neruší existující závazky, které mají smluvní strany navzájem podle Římské úmluvy.
- 50 Z toho vyplývá, že ačkoli Unie není smluvní stranou Římské úmluvy, je přesto povinna podle čl. 1 odst. 1 Smlouvy WPPT neklást překážky závazkům, které mají členské státy podle uvedené Úmluvy. Zmíněná Úmluva tudíž ve vztahu k Unii vyvolává nepřímé účinky.
- 51 Pokud jde zatřetí o otázku vztahů mezi pojmy „sdělování veřejnosti“ uvedenými jednak v Dohodě TRIPS, Smlouvě WPPT a Římské úmluvě, a jednak ve směrniciích 92/100 a 2001/29, je důležité připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být předpisy unijního práva vykládány

v největším možném rozsahu ve světle práva mezinárodního, zejména týkají-li se takové předpisy právě provádění mezinárodní dohody uzavřené Unií (viz zejména rozsudky ze dne 14. července 1998, Bettati, C-341/95, Recueil, s. I-4355, bod 20, a ze dne 7. prosince 2006, SGAE, C-306/05, Sb. rozh. s. I-11519, bod 35).

- 52 V tomto ohledu je nesporné, jak vyplývá z patnáctého bodu odůvodnění směrnice 2001/29, že jedním z cílů této směrnice je provedení některých nových závazků, které pro Unii vyplývají ze Smlouvy WCT a Smlouvy WPPT, které jsou podle téhož bodu odůvodnění považovány za významnou aktualizaci mezinárodní ochrany autorského práva a práv s ním souvisejících. Za těchto podmínek musí být pojmy obsažené v uvedené směrnici vykládány v největším možném rozsahu ve světle těchto dvou Smluv (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. dubna 2008, Peek & Cloppenburg, C-456/06, Sb. rozh. s. I-2731, bod 31).
- 53 Z desátého bodu odůvodnění směrnice 92/100 mimoto vyplývá, že je nezbytné sblížit právní předpisy členských států tak, aby byly v souladu s mezinárodními smlouvami, které jsou v mnoha členských státech základem úpravy autorského práva a práv s ním souvisejících.
- 54 Jelikož je cílem uvedené směrnice harmonizovat určité aspekty v oblasti duševního vlastnictví tak, aby byly v souladu s příslušnými mezinárodními smlouvami upravujícími autorské právo a práva s ním související, zejména Římskou úmluvou, Dohodou TRIPS a Smlouvou WPPT, je třeba mít za to, že tato směrnice stanoví soubor pravidel, která jsou s pravidly obsaženými v uvedených mezinárodních smlouvách v souladu.
- 55 Z veškerých těchto úvah vyplývá, že pojmy uvedené ve směrnici 92/100 a 2001/29, jako například pojem „sdělování veřejnosti“, musí být vykládány ve světle odpovídajících pojmů obsažených v uvedených mezinárodních smlouvách a takovým způsobem, aby s nimi byly i nadále v souladu, a to rovněž s přihlédnutím ke kontextu, v němž jsou takové pojmy použity, a k účelu sledovanému příslušnými ustanoveními mezinárodních smluv v oblasti duševního vlastnictví.
- 56 S ohledem na předcházející úvahy je třeba na první až třetí otázku odpovědět, že:
- ustanovení Dohody TRIPS a Smlouvy WPPT jsou použitelná v unijním právním řádu;
 - jelikož Římská úmluva není součástí unijního právního řádu, není v tomto právním řádu použitelná, avšak vyvolává v něm nepřímé účinky;
 - jednotlivci se nemohou uvedené Úmluvy, Dohody TRIPS, ani Smlouvy WPPT přímo dovolávat;
 - pojem „sdělování veřejnosti“ musí být vykládán ve světle odpovídajících pojmů obsažených v Římské úmluvě, Dohodě TRIPS, jakož i Smlouvě WPPT a takovým způsobem, aby byl s uvedenými mezinárodními smlouvami i nadále v souladu, a to rovněž s přihlédnutím ke kontextu, v němž jsou takové pojmy použity, a k účelu sledovanému příslušnými ustanoveními mezinárodních smluv v oblasti duševního vlastnictví.

Ke čtvrté a páté otázce

Úvodní poznámky

- 57 Podstatou čtvrté a páté otázky předkládajícího soudu je, zda bezplatné šíření zvukových záznamů v kabinetu zubního lékaře pro pacienty nezávisle na jejich vůli v rámci výkonu svobodného povolání představuje „sdělování veřejnosti“ nebo „zpřístupňování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/29 a zda takové šíření zakládá právo výrobců zvukových záznamů na odměnu.

- 58 V tomto ohledu je úvodem třeba uvést, že předkládající soud ve znění uvedených otázek odkazuje na čl. 3 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/29, který se týká výlučného práva výrobců zvukových záznamů udělit svolení ke zpřístupnění jejich zvukových záznamů veřejnosti po drátě nebo bezdrátově takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto zvukovým záznamům přístup z místa a v době, které si zvolí, nebo takové zpřístupnění zakázat.
- 59 Jak vyplývá z důvodové zprávy k návrhu směrnice 2001/29 [COM (97) 628], která je potvrzena dvacátým pátým bodem odůvodnění této směrnice, zpřístupňování veřejnosti ve smyslu uvedeného ustanovení se týká „interaktivních přenosů na požádání“, které se vyznačují tím, že veřejnost má k takovým přenosům přístup z místa a v době, které si zvolí.
- 60 Z předkládacího rozhodnutí přitom vyplývá, že se spor v původním řízení týká pouze šíření hudby prostřednictvím rozhlasu v kabinetu zubního lékaře pro pacienty, kteří se v něm právě nacházejí, a nikoli interaktivního přenosu na požádání.
- 61 Z judikatury však vyplývá, že aby byla vnitrostátnímu soudu poskytnuta užitečná odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen, přísluší Soudnímu dvoru případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny (rozsudky ze dne 4. května 2006, Haug, C-286/05, Sb. rozh. s. I-4121, bod 17, a ze dne 11. března 2008, Jager, C-420/06, Sb. rozh. s. I-1315, bod 46).
- 62 Mimoto může Soudní dvůr za účelem poskytnutí takovéto užitečné odpovědi vnitrostátnímu soudu přihlídnout k normám unijního práva, na které předkládající soud ve znění svých předběžných otázek neodkázal (rozsudky ze dne 26. června 2008, Wiedemann a Funk, C-329/06 a C-343/06, Sb. rozh. s. I-4635, bod 45, jakož i ze dne 23. listopadu 2010, Tsakouridis, C-145/09, Sb. rozh. s. I-11979, bod 36).
- 63 V tomto ohledu je důležité uvést, že cílem čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 je zajistit, že uživatel zaplatí výkonným umělcům a výrobcům zvukových záznamů spravedlivou odměnu, pokud je zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům nebo rozmnoženiny takového záznamu užito k bezdrátovému vysílání nebo jakémukoliv jinému sdělování veřejnosti.
- 64 Za těchto podmínek je třeba čtvrté a páté otázce rozumět tak, že jejich podstatou je, zda musí být pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 vykládán v tom smyslu, že se vztahuje na bezplatné šíření zvukových záznamů v kabinetu zubního lékaře pro pacienty nezávisle na jejich vůli v rámci výkonu svobodného povolání, a zda takové šíření zakládá právo výrobců zvukových záznamů na odměnu.

K přípustnosti

- 65 Marco Del Corso se domnívá, že čtvrtá a pátá otázka jsou nepřípustné, neboť nikdy neuznal, že prostřednictvím svého rozhlasového přijímače šířil ve svém kabinetu zubního lékaře pro své pacienty chráněné zvukové záznamy, a to tím spíše, když za takové šíření nebylo od těchto pacientů nikterak požadováno vstupné.
- 66 V tomto ohledu je důležité připomenout, že není na Soudním dvoru, ale na vnitrostátním soudu, aby zjistil skutečnosti, které vedly ke sporu v původním řízení, a vyvodil z nich důsledky pro rozhodnutí, které má vydat (viz rozsudky ze dne 16. září 1999, WWF a další, C-435/97, Recueil, s. I-5613, bod 32, jakož i ze dne 11. listopadu 2010, Danosa, C-232/09, Sb. rozh. s. I-11405, bod 33).
- 67 V rámci rozdělení pravomocí mezi unijní a vnitrostátní soudy je totiž v zásadě věcí vnitrostátního soudu, aby ověřil, zda jsou ve věci, kterou projednává, splněny skutkové podmínky pro použití normy unijního práva, přičemž Soudní dvůr může při rozhodování o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

případně podat upřesnění, aby vnitrostátnímu soudu poskytl vodítko při jeho výkladu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 4. července 2000, Haim, C-424/97, Recueil, s. I-5123, bod 58, jakož i ze dne 4. června 2009, Vatsouras a Koupatantze, C-22/08 a C-23/08, Sb. rozh. s. I-4585, bod 23).

- 68 Jak v projednávané věci vyplývá z předkládacího rozhodnutí, vychází čtvrtá a pátá otázka ze skutkového předpokladu, podle něhož M. Del Corso šířil pro své pacienty chráněné zvukové záznamy.
- 69 Je tudíž třeba mít za to, že tyto otázky jsou přípustné, a tyto otázky přezkoumat ve skutkovém rámci vymezeném předkládajícím soudem.

K věci samé

- 70 V souvislosti s pojmem „sdělování veřejnosti“ je třeba úvodem poznamenat, že se tento pojem nachází nejen v čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100, tedy v ustanovení, které je relevantní ve věci v původním řízení, ale rovněž v čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, a dále zejména v článku 12 Římské úmluvy, článku 15 Smlouvy WPPT a čl. 14 odst. 1 Dohody TRIPS.
- 71 Jak vyplývá z bodu 55 tohoto rozsudku, pojem „sdělování veřejnosti“ musí být vykládán ve světle odpovídajících pojmů obsažených v Římské úmluvě, Dohodě TRIPS a Smlouvě WPPT a takovým způsobem, aby byl s těmito mezinárodními smlouvami i nadále v souladu, a to rovněž s přihlédnutím ke kontextu, v němž jsou takové pojmy použity, a k účelu sledovanému ustanoveními uvedených mezinárodních smluv.
- 72 Je třeba připomenout, že podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení k jakémukoli sdělení jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění jejich děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí, nebo takové sdělení zakázat. Toto ustanovení vychází z článku 8 Smlouvy WCT, který téměř doslovně přebírá.
- 73 Článek 8 odst. 2 směrnice 92/100 členským státům ukládá, aby stanovily právo, kterým se zajistí, že uživatel zaplatí jedinou spravedlivou odměnu, pokud je užito zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům nebo rozmnoženiny takového záznamu k bezdrátovému vysílání nebo jakémukoliv jinému sdělování veřejnosti, a že tato odměna bude rozdělena mezi dotčené výkonné umělce a výrobce zvukových záznamů. Toto ustanovení vychází z článku 12 Římské úmluvy, který rovněž téměř doslova přebírá (viz rozsudek ze dne 6. února 2003, SENA, C-245/00, Recueil, s. I-1251, bod 35).
- 74 Ze srovnání ustanovení čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 vyplývá, že pojem „sdělování veřejnosti“ obsažený v těchto ustanoveních je užit v kontextu, který není v obou případech totožný, a sleduje cíle, které jsou sice podobné, ale přesto zčásti odlišné.
- 75 Podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 totiž mají autoři právo preventivní povahy, které jim umožňuje zasáhnout vůči případným uživatelům jejich děl, kteří by mohli zamýšlet sdělení těchto děl veřejnosti, a toto sdělení zakázat. Výkonní umělci a výrobci zvukových záznamů mají naproti tomu podle čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 právo kompenzační povahy, které nelze využít předtím, než jsou zvukový záznam vydaný k obchodním účelům nebo rozmnoženina takového záznamu uživatelem užity pro účely sdělení veřejnosti.
- 76 Z toho konkrétně ve vztahu k čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 vyplývá, že toto ustanovení předpokládá individuální posouzení pojmu „sdělování veřejnosti“. Stejně je tomu v případě totožnosti uživatele a otázky užití dotčeného zvukového záznamu.
- 77 A také, jelikož se čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 uplatní v případě užití díla, ukazuje se tedy, že právo uvedené v tomto ustanovení je právo zásadně hospodářské povahy.

- 78 Za účelem posouzení, zda je jednání uživatele sdělováním veřejnosti ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100, je proto v souladu s požadavkem individuálního posouzení, tak jak byl vymezen v bodě 76 tohoto rozsudku, třeba zvážit situaci konkrétního uživatele, jakož i veškerých osob, jimž tento uživatel sdělí chráněné zvukové záznamy.
- 79 Pro účely takového posouzení je důležité přihlížet k několika doplňujícím kritériím, která nejsou samostatné povahy a navzájem spolu souvisí. V důsledku toho je třeba je použít jak individuálně, tak i v jejich vzájemném spojení, jelikož se v různých konkrétních situacích mohou vyskytovat s velmi proměnlivou intenzitou.
- 80 Vnitrostátnímu soudu tak přísluší provést celkové posouzení dané situace.
- 81 V tomto ohledu je důležité uvést, že Soudní dvůr již některá kritéria stanovil v poněkud jiném kontextu, který se týkal ustanovení čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29.
- 82 Zprvce Soudní dvůr již zdůraznil nevyhnutelnou úlohu uživatele. Soudní dvůr tak ve vztahu k provozovateli hotelového a restauračního zařízení rozhodl, že jeho jednání představuje sdělení ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, pokud při plné znalosti důsledků svého jednání tento provozovatel zprostředkuje svým hostům přístup k rozhlasovému nebo televiznímu vysílání obsahujícímu chráněné dílo. Bez takového zprostředkování by totiž tito hosté v zásadě nemohli vysílané dílo sledovat, přestože by se nacházeli v oblasti pokrytí uvedeným vysíláním (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek SGAE, bod 42, a rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, Sb. rozh. s. I-9083, bod 195).
- 83 Zadruhé již Soudní dvůr upřesnil některé znaky, které jsou vlastní pojmu „veřejnost“.
- 84 V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že se výraz „veřejnost“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 týká blíže neurčeného počtu potenciálních posluchačů a kromě toho vyžaduje dosti vysoký počet osob (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 2. června 2005, Mediakabel, C-89/04, Sb. rozh. s. I-4891, bod 30; ze dne 14. července 2005, Lagardère Active Broadcast, C-192/04, Sb. rozh. s. I-7199, bod 31, jakož i výše uvedený rozsudek SGAE, body 37 a 38).
- 85 Co se nejprve týče „blíže neurčené“ povahy veřejnosti, je důležité uvést, že v souladu s definicí pojmu „sdělování veřejnosti“ v glosáři WIPO, který sice není právně závazný, ale přesto přispívá k výkladu pojmu „veřejnost“, se jedná o „obecné zpřístupnění díla [...] jakýmkoli vhodným způsobem, tedy nikoli pouze zpřístupnění konkrétním jednotlivcům, kteří patří do soukromé skupiny osob“.
- 86 Co se dále týče kritéria týkajícího se „dosti vysokého počtu osob“, je třeba uvést, že z tohoto kritéria vyplývá, že pojem veřejnost zahrnuje určitý minimální práh, což z tohoto pojmu vylučuje příliš malý, či dokonce nevýznamný počet dotčených osob.
- 87 Za účelem určení tohoto počtu Soudní dvůr přihlédl ke kumulativním účinkům vyplývajícím ze zpřístupnění děl potenciálním posluchačům (viz výše uvedený rozsudek SGAE, bod 39). V tomto ohledu je relevantní nejen skutečnost, kolik osob má přístup k těmto dílům souběžně, ale rovněž skutečnost, kolik z těchto osob k němu má přístup postupně.
- 88 Zatřetí Soudní dvůr v bodě 204 výše uvedeného rozsudku Football Association Premier League a další rozhodl, že není irelevantní ani výdělečná povaha sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29.
- 89 Z toho vyplývá, že tím spíše musí totéž platit v souvislosti s právem na spravedlivou odměnu stanoveným v čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100, a to s ohledem na zásadně hospodářskou povahu tohoto práva.

- 90 Konkrétně je třeba uvést, že Soudní dvůr již rozhodl, že zprostředkování přístupu k dílu vysílanému rozhlasem či televizí provozovatelem hotelového zařízení pro jeho hosty musí být považováno za poskytnutí dodatečné služby s cílem dosažení určitého prospěchu v rozsahu, v němž nabídka této služby ovlivňuje úroveň jeho zařízení, a tím i cenu pokojů. Obdobně Soudní dvůr rozhodl, že provozovatel restauračního zařízení přenáší díla vysílaná rozhlasem či televizí za účelem ovlivnění návštěvnosti a že se tento přenos může odrážet v návštěvnosti tohoto zařízení a potažmo v jeho hospodářských výsledcích (v tomto smyslu viz výše uvedené rozsudky SGAE, bod 44, jakož i Football Association Premier League a další, bod 205).
- 91 Je tedy třeba vycházet z toho, že veřejností, které je sdělení určeno, je jednak cílová veřejnost určená uživatelem, a jednak veřejnost tím či oním způsobem vnímavá vůči jeho sdělení, a nikoli náhodně „zachycená“.
- 92 Zejména z hlediska těchto kritérií je třeba posoudit, zda v takové věci, jako je věc dotčená v původním řízení, je jednání zubního lékaře, který za přítomnosti svých pacientů šíří jako hudební kulisu zvukové záznamy, sdělováním veřejnosti ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100.
- 93 I když – jak bylo uvedeno v bodě 80 tohoto rozsudku – v zásadě přísluší vnitrostátním soudům určit, zda je tomu tak v konkrétním případě, a provést v tomto ohledu všechna konečná posouzení skutkového stavu, je třeba konstatovat, že v souvislosti s věcí v původním řízení má Soudní dvůr k dispozici všechny poznatky nezbytné pro posouzení, zda k takovému sdělení veřejnosti došlo.
- 94 Nejprve je třeba uvést, že stejně jako ve věcech, ve kterých byly vydány výše uvedené rozsudky SGAE, jakož i Football Association Premier League a další, mohou pacienti zubního lékaře, třebaže se nacházejí v oblasti pokryté signálem šířícím zvukové záznamy, tyto zvukové záznamy sledovat jen díky vědomému zprostředkování zubním lékařem. Je tudíž třeba mít za to, že takový zubní lékař vysílání těchto zvukových záznamů rozhlasem nebo televizí zprostředkovává vědomě.
- 95 Dále je ve vztahu k pacientům takového zubního lékaře, jako je zubní lékař dotčený ve věci v původním řízení, důležité uvést, že tito pacienti obvykle tvoří skupinu osob, jejíž složení je převážně stabilní, a že tedy představují určenou skupinu potenciálních posluchačů, jelikož jiné osoby v zásadě nemají k jeho péči přístup. V důsledku toho se nejedná o „obecné zpřístupnění“, které by splňovalo definici uvedenou v bodě 85 tohoto rozsudku.
- 96 Navíc, pokud jde v souladu s bodem 84 tohoto rozsudku o počet osob, kterým je tentýž šířený zvukový záznam zpřístupněn k poslechu zubním lékařem, je nutno konstatovat, že v případě pacientů zubního lékaře se jedná o malý či dokonce nepatrný počet osob, jelikož okruh osob současně přítomných v jeho kabinetu je zpravidla velmi omezený. Mimoto, i když se pacienti střídají, nic to nemění na tom, že tito střídající se pacienti nejsou zpravidla posluchači těchž zvukových záznamů, zejména zvukových záznamů vysílaných rozhlasem nebo televizí.
- 97 Konečně nelze zpochybnit, že v takové situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, zubní lékař, který šíří jakožto hudební kulisu zvukové záznamy za přítomnosti svých pacientů, nemůže ani důvodně očekávat, že pouze díky tomuto šíření dojde k nárůstu počtu pacientů jeho kabinetu, ani zvýšit ceny péče, kterou poskytuje. Toto šíření tudíž nemůže mít samo o sobě dopad na příjmy tohoto zubního lékaře.
- 98 Pacienti zubního lékaře totiž navštěvují kabinet zubního lékaře pouze s tím cílem, aby se jim dostalo péče, přičemž šíření zvukových záznamů k poskytování zubní péče inherentně nepatří. Jejich přístup k některým zvukovým záznamům je pouze nahodilý a nezávislý na jejich přání, závisí na okamžiku jejich příchodu do kabinetu a délce jejich čekání, jakož i na povaze ošetření, které jim je poskytnuto. Za těchto podmínek nelze předpokládat, že by obvyklí pacienti zubního lékaře byli k dotčenému šíření vnímaví.

- 99 V důsledku toho takové šíření nespĺňuje kritérium uvedené v bodě 90 tohoto rozsudku, jelikož není vřdělenné povahy.
- 100 Z veřkerých předcházějících úvah vyplývá, že jednání takového zubního lékaře, jako je zubní lékař dotčený ve věci v původním řízení, který ve svém kabinetu bezplatně pro své pacienty nezávisle na jejich vůli šíří zvukové záznamy, není „sdělováním veřejnosti“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100.
- 101 Z toho vyplývá, že požadavek stanovený v čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 k tomu, aby byla dána povinnost odvádění spravedlivé odměny uživatelem, totiž aby uživatel prováděl „sdělování veřejnosti“ ve smyslu uvedeného ustanovení, není v takové situaci, jako je situace v původním řízení, splněn.
- 102 Za těchto podmínek je třeba na čtvrtou a pátou otázku odpovědět, že pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 musí být vykládán v tom smyslu, že se nevztahuje na bezplatné šíření zvukových záznamů v takovém kabinetu zubního lékaře, jako je kabinet zubního lékaře dotčený v původním řízení, pro pacienty nezávisle na jejich vůli v rámci výkonu svobodného povolání. Takové šíření tudíž nezakládá právo výrobců zvukových záznamů na odměnu.

K nákladům řízení

- 103 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) **Ustanovení Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, která je přílohou 1 C k Dohodě o zřizení Světové obchodní organizace (WTO) podepsané v Marrákeři dne 15. dubna 1994 a schválené rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání, a Smlouvy Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO) o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech ze dne 20. prosince 1996 jsou použitelná v unijním právním řádu.**

Jelikož Mezinárodní úmluva o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a rozhlasových a televizních organizací uzavřená v Římě dne 26. října 1961 není součástí unijního právního řádu, není v tomto právním řádu použitelná, avšak vyvolává v něm nepřímé účinky.

Jednotlivci se nemohou uvedené Úmluvy, uvedené Dohody, ani uvedené Smlouvy přímo dovolávat.

Pojem „sdělování veřejnosti“, který je uveden ve směrnici Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem a směrnici Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti, musí být vykládán ve světle odpovídajících pojmů obsažených v uvedené Úmluvě, uvedené Dohodě, jakož i výše uvedené Smlouvě a takovým způsobem, aby byl s uvedenými mezinárodními smlouvami i nadále v souladu, a to rovněž s přihlédnutím ke kontextu, v němž jsou takové pojmy použity, a k účelu sledovanému příslušnými ustanoveními mezinárodních smluv v oblasti duševního vlastnictví.

- 2) Pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 musí být vykládán v tom smyslu, že se nevztahuje na bezplatné šíření zvukových záznamů v takovém kabinetu zubního lékaře, jako je kabinet zubního lékaře dotčený v původním řízení, pro pacienty nezávisle na jejich vůli v rámci výkonu svobodného povolání. Takové šíření tudíž nezakládá právo výrobců zvukových záznamů na odměnu.

Podpisy.